

loško oznako »sentimentalni humanist« — spet tipizacija, ki je v skladu z alegorijo, ki sloni še na selekcioniranju; merilo je seveda osrednja ideja. »Humanist« doživi svoj notranji zlom, zato opusti svojo »sentimentalno« idejno pozicijo. Torej doleti tudi njega »razlika med enim«. Oba, slikar in bivši humanist se otreseta depresivnosti šele ob nepričakovanem samomoru znanke-natarice. S tem pa še ni konec pri-

povedi, ampak samo tiste, ki se je našala na uprizoritev. Njena iluzija je še enkrat porušena: igralci, ki so nastopili v uprizoritvi, se začnejo pogovarjati o pravkar odigranih vlogah. Alegoriziranja ideje je konec in s tem tudi dela s tezo, ki je samo navidezno prekrita z oblikovalnimi prijemi. Pokazalo se je, da so ti njej podrejeni.

Marjan Dolgan

Boris A.
Novak

Definicije

Svetloba zmeraj vstopi brez trkanja
in odide brez slovesa.

Zvok je padel
iz gnezda tišine.

Voda koraka z valovi.

Biti ogledalo,
živeti od slik.

Dno zasidra padec.

Koraki so budni,
ko pot zaspi.

Ptice so pozobale tišino.

Kamen umira brez glasu.

Pesek se nikoli ne naveliča
padati skozi čas.

Smer je neodvisna od kazavca.

Le sonce nima sence.

Izleti v neznano se končajo
na robu spomina.

Odmev je zvok,
ki hoče premagati svojo smrt.

Voda nima hrbtenice.

Dim beži od samega sebe.

Pogled je utonil v solzi.

Telo nikoli ne skoči
čez svojo senco.

Rjuham se vsako noč sanja,
da nekdo na njih leži.

Nobena sapa se ne dotakne luči.

Oko zaspi,
ko se trepalnice objamejo.

Preteklost je izgubljeni zaklad časa.

Le trava se še sprehaja
po zapuščenih stezah.

Reka nikoli ne odraste.

Tišina je hitrejša od svetlobe
in počasnejša od ptice.

Obraz se je oblekel v smehljaj.

Prihodnost je še neodkrit kontinent
na zemljepisni karti spomina.

Pena je vozal vode in zraka.

Čas ni zasidran,
zato se kar naprej
oddaljuje od znanih obal.

Smeh lovi svojo senco.

Ko vodo zebe,
si ogrne led.

Praznina nikoli nikogar ne obišče,
ker je povsod doma.

Luč izginja za vogalom obzorja.

Tišina je budna le,
ko jo zvok sliši.

Voda se obleče v kozarec.

Ubežniki iz spomina
se naselijo v praznini.

Večer zapre knjigo luči.

Ko je vodi vroče,
gre na zrak.

Zemlja se vsake noči izgubi
v lastni senci.

Veslo zmeraj rani vodo.

Nekdo je pozabil zasidrati molk.